

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců: **a) Ing. P. K., b) J. D., c) J. D.**, všichni zast. JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou, se sídlem Rybníček 4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2011, č.j. JMK 89091, sp.zn. S-JMK 89091/2011 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobci a) až c) se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2011, č.j. JMK 89091, sp.zn. S-JMK 89091/2011 OÚPSŘ. Rozhodnutím žalovaného bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Hodonín (dále jen stavební úřad) ze dne 12.5.2011, č.j. MUHOCJ 47618/2011.Fo.ÚŘUS.Rozh o umístění stavby: „Novostavba rodinného dvojdomku – dům A, ul. M., H.“ na pozemcích parc. č. 444/7 (zahradu), 447/7 (zahradu) a 7972/6 (ostatní plocha) v k.ú. Hodonín.

II. Obsah žaloby:

Žalobci napadají závěr žalovaného vyjádřený v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy pro posouzení opožděného odvolání jako podnětu k přezkumnému řízení nebyl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení, neboť rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Dle žalobců nebyla otázka zahájení přezkumného řízení posouzena správně, protože předložená projektová dokumentace nebyla zpracována osobou k tomu oprávněnou – autorizovaným inženýrem. Ve spisovém materiálu chyběly doklady osvědčující oprávněnost zpracovatele pro zpracování projektové dokumentace pro územní řízení Ing. arch. R. M. Žalobci zjistili, že Ing. arch. R. M., autorizace č. 2991 má na základě disciplinárního opatření pozastavenou autorizaci od 4.5.2010 do 4.5.2013. Projekt k územnímu a stavebnímu řízení na „Novostavbu rodinného dvojdomku – dům A, ul. M., H.“ (z března 2010, územní rozhodnutí ze dne 1.4.2010) byl proto zpracován neoprávněnou osobou, přičemž Ing. arch. R. M. dokumentaci opatřil datem předcházejícím pozastavení autorizace, tj. datem před 4.5.2010. Dle názoru žalobců byla projektová dokumentace pro územní a stavební řízení vydána v rozporu s ust. § 159 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Řízení tak bylo již v prvním stupni stíženo vadou a tudíž je rozhodnutí stavebního úřadu a i žalovaného nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že Ing. arch. R. M. byla rozsudkem Stavovského soudu České komory architektů pozastavena autorizace, a to od 4.5.2010 do 4.5.2011 a dále pak v období od 4.5.2011 do 4.5.2013. Dokumentace k předmětné stavbě byly zpracovány v březnu 2010, tedy v době, kdy mu autorizace pozastavena ještě nebyla. Námitka žalobců, že Ing. arch. R. M. tuto dokumentaci zpracoval již v době, kdy měl pozastavenou autorizaci, přičemž dokumentaci opatřil datem předcházejícím pozastavení jeho autorizace nebyla podložena žádnými relevantními důkazy. Nelze se proto oprávněně domnívat, že by dokumentace nebyla zpracována oprávněnou osobou.

IV. Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

V souzené věci je rozhodujícím aspektem, že žalobci podanou žalobou shodně brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo ve smyslu § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jimi podané odvolání jako opožděné. V případě, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobců pro jeho opožděnost, se následně soud při meritorním přezkumu rozhodnutí zabývá pouze otázkou, zda odvolání bylo skutečně podáno opožděně, či nikoli, a

nezabývá se již námitkami směřujícími do otázek zákonnosti či nicotnosti napadeného rozhodnutí. Soud zde odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č.j. 5 As 111/2011-87. Zde je mj. uvedeno: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu). Obecně platí, že pokud správní orgán poté, co přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí postupem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu, neshledá důvod pro to, aby s rozhodnutím naložil některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 až 4 cit. zákona, tedy jinými slovy dojde k závěru, že odvolání není důvodné a není ani důvod pro zastavení řízení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Od tohoto zamítnutí odvolání je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věta první cit. zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřipustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí.“

Při posouzení otázky opožděnosti podaného odvolání soud vycházel z následujícího.

Podle ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Podle ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona účastníky územního řízení dále jsou a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),

b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Z postupu stavebního úřadu, žalovaného a žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že po celé probíhající řízení byli žalobci a) až c) shodně považováni za účastníky územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tedy jako osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Tato skutečnost není ani mezi účastníky sporná. Územní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12.5.2011, č.j. MUHOCJ

47618/2011.Fo.ÚŘUS.Rozh o umístění stavby: „Novostavba rodinného dvojdomku – dům A, ul. M., H.“ na pozemcích parc. č. 444/7 (zahrada), 447/7 (zahrada) a 7972/6 (ostatní plocha) v k.ú. Hodonín proto bylo žalobcům a) až c) shodně doručeno veřejnou vyhláškou v souladu s ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona. Dále pak soud při posouzení opožděnosti podaného odvolání vycházel z ust. § 83 správního řádu, který stanoví, že odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Oznámení rozhodnutí je pak upraveno v ust. § 72 správního řádu, který striktně váže oznámení rozhodnutí na podmínku jeho doručení. V posuzovaném případě se však rozhodnutí napadené odvoláním (územní rozhodnutí o umístění stavby) účastníkům dle § 85 odst. 2 písm. b) doručuje veřejnou vyhláškou. *Dle ust. § 25 odst. 2 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. Dle ust. § 25 odst. 2 správního řádu se tedy písemnost považuje za doručenou patnáctým dnem po vyvěšení a tento okamžik je určující pro stanovení počátku běhu odvolací lhůty.*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k posouzení odvolání žalobkyně ad a) uvedl: *„Ze spisu stavebního úřadu je zřejmé, že napadené územní rozhodnutí bylo žalobkyni a) doručeno ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona veřejnou vyhláškou dne 28.5.2011. V územním rozhodnutí byli účastníci řízení náležitě poučeni o tom, odvolání lze podat ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho oznámení a že prvním dnem lhůty pro odvolání je den následující po dni oznámení rozhodnutí. Dále byli účastníci řízení poučeni, že toto územní rozhodnutí musí být vyvěšeno na úřední desce po dobu 15 dnů a že 15-tý den je posledním dnem oznámení. V daném případě bylo napadené územní rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Hodonín dne 13.5.2011 a ve stejný den bylo rovněž zveřejněno způsobem umožňující dálkový přístup. Patnáctý den ode dne vyvěšení rozhodnutí připadl na 28.5.2011 (tj. sobotu). Uvedeným dnem tedy bylo napadené územní rozhodnutí doručeno účastníkům řízení dle § 85 odst. 2, resp. oznámeno, veřejnou vyhláškou. Při určování posledního dne lhůty pro vyvěšení písemnosti při doručování veřejnou vyhláškou se neužije pravidlo stanovené v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť nejde o lhůtu, a na kterou by bylo vázáno provedení určitého úkonu v řízení, ale jde o lhůtu, s jejímž uplynutím je přímo ze zákona spojen určitý právní důsledek, tj. oznámení rozhodnutí. Ode den následujícího po dni doručení (oznámení) rozhodnutí, tj. od 29.5.2011, počala běžet patnáctidenní lhůta pro podání odvolání. Jelikož 15. den pro podání odvolání připadl na 12.6.2011 (neděle), byl posledním dnem lhůty pro podání nejbližší příští pracovní den (§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu), tj. pondělí 13.6.2011. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce a) podal odvolání k poštovní přepravě dne 14.6.2011, tedy po zákonem stanovené lhůtě, která marně uplynula dne 13.6.2011.“*

Ve vztahu k posouzení opožděnosti odvolání žalobce ad b) a žalobkyně ad c) žalovaný uvedl: *„Napadené územní rozhodnutí bylo žalobci b) a c) doručeno ve smyslu § 85 odst.2 písm. b) stavebního zákona veřejnou vyhláškou dne 28.5.2011. V územním rozhodnutí byli účastníci řízení náležitě poučeni o tom, odvolání lze podat ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho oznámení a že prvním dnem lhůty pro odvolání je den následující po dni oznámení rozhodnutí. Dále byli účastníci řízení poučeni, že toto územní rozhodnutí musí být vyvěšeno na úřední desce po dobu 15 dnů a že 15-tý den je posledním dnem oznámení. V daném případě bylo napadené územní rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Hodonín dne 13.5.2011 a ve stejný den bylo rovněž zveřejněno způsobem umožňující dálkový*

přístup. Patnáctý den ode dne vyvěšení rozhodnutí připadl na 28.5.2011 (tj. sobotu). Uvedeným dnem tedy bylo napadené územní rozhodnutí doručeno účastníkům řízení dle § 85 odst. 2, resp. oznámeno, veřejnou vyhláškou. Při určování posledního dne lhůty pro vyvěšení písemnosti při doručování veřejnou vyhláškou se neužije pravidlo stanovené v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť nejde o lhůtu, a na kterou by bylo vázáno provedení určitého úkonu v řízení, ale jde o lhůtu, s jejímž uplynutím je přímo ze zákona spojen určitý právní důsledek, tj. oznámení rozhodnutí. Ode den následujícího po dni doručení (oznámení) rozhodnutí, tj. od 29.5.2011, počala běžet patnáctidenní lhůta pro podání odvolání. Jelikož 15. den pro podání odvolání připadl na 12.6.2011 (neděle), byl posledním dnem lhůty pro podání nejbližší příští pracovní den (§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu), tj. pondělí 13.6.2011. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce a) podal odvolání k poštovní přepravě dne 14.6.2011, tedy po zákonem stanovené lhůtě, která marně uplynula dne 13.6.2011.“

Zdejší soud se ztotožňuje se žalovaným, neboť jeho závěr odpovídá spisovému materiálu a je v souladu s jednotlivými žalovaným užitými ustanoveními stavebního zákona a správního řádu, které se vztahují k otázce doručování, jakož i běhu lhůt k podání odvolání dle správního řádu. V této souvislosti přisvědčil soudu i jeho závěrům ohledně aplikace ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2009, č.j. 1 As 86/2009-47, ve kterém je mj. uvedeno, že „účelem § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 je poskytnutí ochrany účastníkům řízení při provádění jejich procesních úkonů či jiné procesní aktivitě. Pravidlo počítání času tam stanovené se proto neužije pro určení dne doručení písemnosti při doručování veřejnou vyhláškou, neboť na běh této lhůty není vázáno provedení určitého úkonu (§ 25 odst. 2 věta třetí správního řádu z roku 2004)“. Žalobci pak ani konkrétními tvrzeními závěr žalovaného nijak nezpochybnili.

Soud se v rámci svého přezkumu nemohl zabývat námitkami žalobců, které směřovaly proti tomu, že projektová dokumentace nebyla zpracována oprávněnou osobou, neboť Ing. arch. R. M. byla v době zpracování projektové dokumentace pozastavena autorizace. Jak plyne z výše citované judikatury, soud posuzuje toliko to, zda byly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání pro jeho opožděnost postupem dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval námitkami uplatněnými žalobci v podnětu na zahájení přezkumného řízení, které byly totožné s námitkami odvolacími, a následně tyto námitky v úvahách o zahájení přezkumného řízení vypořádal. Skutečnost, že se žalovaný odvolacími námitkami zabýval v rámci úvah o zahájení přezkumného řízení nemá vliv na skutečnost, že soud není oprávněn hodnotit a přezkoumávat úvahy žalovaného, které ho vedly k závěru, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení. Pouze na okraj soud poznamenává, že obdobné závěry plynou z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, podle kterého „Přezkumné řízení dle ustanovení § 94 a násl. správního řádu není řádným opravným prostředkem, ale zvláštním prostředkem dozorčího práva, svěřeným do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. Dojde-li příslušný správní orgán k závěru, že pro přezkoumání napadeného správního rozhodnutí chybí důvod, vyrozumí žadatele o tom, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení. O tomto zjištění správní orgán nevydává rozhodnutí, pouze tuto skutečnost sdělí s uvedením důvodu podateli. Odložení podnětu k přezkoumání rozhodnutí postupem podle ustanovení § 94 a násl. správního řádu dopisem žalovaného nemůže být tudíž podrobena soudnímu přezkumu.“

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci a) až c) v řízení úspěšní nebyli, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu